

manden for Holbøks Amts tredje Kreds, en ung Bonde ved Navn Einesen, omhyggelig gennemgaaet alle de herhenhørende Actstykker, som ifølge Begjering blive Finansudvalget tilfældede. Man maa i lige høj Grad beundre saavel den Udholdenhed og Forstandighed, hvormed denne unge Mand har sat sig ind i de ham saa fremmede Spørgsmaal, som den Klarhed og Nøiagtighed, hvormed han udviklede Sagen i Thinget og paaviste, at Forholdet burde forandres. Denne Anskuelse understøttedes ved et ypperligt Foredrag af Bille, og trods N. Hages og tildeels ogsaa Eugens Modforestillinger, tør man sikkert som Udbytte af Forhandlingerne baade fremsætte den Paastand, at Staten ikke har været tjent med det blandede Forhold i Underdirectorens Stilling og være tilfreds med Marineministerens Erklæring: at det Tryk, som tidligere havde hvilet paa hans Vorgængers Handlefrihed med Hensyn til dette Punkt, vilde han nu betragte sig som frigjort for. — I Landsstinget have Forhandlingerne ikke haft særlig Betydning. Til dette Thing indkommer der nu en Mængde Adresser mod Valgmængde-loven, der efter vor Formening rigtignok ere aldeles overflødige, da det maa betragtes som hævet over enhver Tvivl, at den langt overveieende Deel af Befolkningen slutter sig til Folketingsens nuværende Ordning. Men Spørgsmaalet dreier sig ogsaa væsentlig om Mindretallet, der fordrer Frihed til i fornødent Fald at slutte sig sammen i en Frimenighed, er saa stort, at der bør tages Hensyn til det, men dette synes de tidligere Adresser for Valgmængde-loven alt tilstrækkelig at have godtgjort. Hvis vi ere rigtigt underrettede, skal der i det af Landsstinget nedsatte Udvalg vise sig bedre Udbytte til Lovens Fremme, end man ifølge den offentlige Forhandling og Udvalgets Sammenfatning skulde have ventet.

„Köln. Zeit.“ indeholder adskillige Oplysninger om de mellem Danmark og Preussen førte Underhandlinger. Da Cabinetet i Köbenhavn har erklæret, at de danske Love indeholdt tilstrækkelige Garantier til Beskyttelse for de Tydskere, som eventuelt vilde blive tilbageværende, er den preussiske Regering for Diebliffet sysselsat med at studere disse Love, for at undersøge, om de virkelig gde al den Beskyttelse, der fordrer. Samtidig med Garantispørgsmaalet fremkalder Spørgsmaalet om den fremtidige Grændselinie endnu større Vanskeligheder. Danmark vedbliver at forde en Deling af Slesvig efter Nationalitetsprincippet, og jo mere den preussiske Regering nærmer sig denne Afgjorelsesmaade, desto tilbøjeligere er Danmark til at gjøre Indrømmelser med Hensyn til Garantispørgsmaalet. „Köln. Z.“ vil endnu ikke opgive Haabet om en mindelig Afgjorelse, men naar Alt kommer til Alt, kan man sige, at om Underhandlingerne mellem de to Cabinetter end ikke ere bleve afbrudte, er det paa den anden Side dog klart, at de ikke have gjort noget synligt Fremskridt i de fire til fem Maanedes, i hvilke de ere førte. Denne Langsomhed maa naturligtvis svække Troen paa, at Cabinetet i Berlin, trods alle Forsikringer om det Mødsatte, virkelig vil opfylde sine i Pragfreden indgaaede Forpligtelser, og den franske Presse følger endnu stedse med mistænkelige Blikke denne besværlige Underhandlings Gang. „La France“ indeholder saaledes følgende Artikel: „Vor Correspondent i Köbenhavn omtaler et i denne Stad meget udbredt Rygte, ifølge hvilket Preussen skal have forlangt af Danmark Afstaaelsen af en Ø i Østersøen (Bornholm?), der er af stor Betydning baade i strategisk Henseende og som Slaadestation. Preussen opstiller denne Afstaaelse som en ufravigelig Betingelse for en betydelig Deel af det danske Slesvigs Tilbagegivelse. Da Pragtractatens femte Artikel ikke omtaler nogen anden Betingelse, end det frit udtalte Folkeønske, troer man ikke, at Danmark er tilbøjeligt til at gaare ind paa dette Forslag. Den samme Correspondent tilføjer, at de nuværende Underhandlinger, som endnu føres mellem Cabinetterne i Berlin og Köbenhavn, ikke have taget nogen gunstig Vending.“ Det af „La France“ omtalte Rygte har dog i ethvert Tilfælde ikke været almindelig udbredt i Köbenhavn, og efter hvad vi have kunnet bringe i Erfaring er den omtalte Forbring, bestemt formuleret, ikke bleven fremsat, medens det dog er muligt, at Antydninger i den nævnte Retning kunne være faldne. En Artikel i „La Presse“ om denne Sag er i alt væsentligt overensstemmende med Udtalelserne i „Köln. Zeitung“ og „La France“.

I Frankrig er Opmærksomheden endnu stedse henvendt paa Forhandlingerne om Presse-loven i den lovgivende Forsamling, og disse Forhandlinger aabenbare, at den indre Tilstand ingenlunde er beroligende. I Spørgsmaalet om Bladenes Ret til at discutere Kammerens Forhandlinger, medens det er dem forbudt at give et selvstændigt Referat af disse, opbød Thiers forjæves hele sin Veltalenhed for at bevæge Regeringen til at udtale, hvad der egentlig var tilladt; det lykkedes ham ikke at opklare den tvetydige Lovbestemmelse, der endnu stedse hænger som et Damoklees Sværd over Pressens Deeltagelse i Kammerforhandlingerne. Om Privatlivets Ukrænkelighed herkede der den flønneste Enighed, der dog ikke varede længere, end til man skulde afskaffe de Grændser, hvor Privatlivet hører op. Man gjorde opmærksom paa, at medens en Vadereise uretlig var et Privatansættende, kunde en Diplomats Reise til et Bad, hvor

en mægtig Herfer for Diebliffet opholdt sig, let være en politisk Begivenhed af stor Betydning, som burde omtales, og man mindede om, at Talleyrand, da en østerrigsk Gesandt styrkede med sin Hæst og brat Armen, udbrød: „Hvad i al Verden har hans Hensigt været med at bræffe sin Arm i dette Diebliff.“ — Alle de Vædringsforlag, der sigtede til at give Presse-loven en liberalere Retning, bleve forkastede, men dog mod en stedse vokgende Minoritet. Et af Olivier stillet Vædringsforlag blev saaledes forkastet med 126 Stemmer mod 62. Men 69 Medlemmer, der ikke vilde stemme mod Regeringen, bleve borte, saa at Majoriteten, som forkastede Vædringsforlaget, i Virkeligheden kun er en Minoritet. Denne Omstændighed i Forening med Reactionens Hensynsloshed vækker Regeringens alvorlige Betyrning, der finder sit Udtryk i en ledende Artikel i „La France“ med Overskrift: Landets Tilstand. „Af hvilken Beskaffenhed er da egentlig den Betyrning, som visse Politikere lægge for Dagen, hver Gang det gjelder om at foretage et nyt Skridt paa den liberale Vej?“ spørger Udenrigsministeriets Organ. „Naar man lytter til deres Ord, skulde man troe, at Fremskridt og Revolution, Frihed og Anarchi ere synonyme Begreber. Keiserdommet er fortabt, naar det løsner den personlige Styrelses Toiler. Udviklingen af den lovgivende Forsamlings Rettigheder, Ophævelsen af den discretionaire Myndighed med Hensyn til Pressen udfætter hele Samfundet for de største Farer. Partierne sætte sig i Bevægelse. Nationen vil kun hengive de Rettigheder, som man gengiver den, til at rejse sig mod Regeringen, Demagogerne vilde atter staae feittrige paa Kamppladsen. Hvilke ledende Venner! hvilke ubefindelige Raadgivere! De see altsaa ikke, at naar de udtale denne overdrevne Frygt, erklære de, at Keiserdommet er uforeneligt med Friheden, og at de knytte disse paa Folkevillien grundlagte Institutioner, hvis Udvikling Keiseren i sin visse Fremsynethed har proclameret til evigt Die-tatur.“

Reactionens voldsomme Optraeden har ogsaa fremkaldt et heftigt Optrin i den lovgivende Forsamling den 24de Februar, den sidste Revolutions Marsdag. Da nemlig Havin forlangte Ordet for at opløse Vædsrettens Kjendelse i Anledning af, at „Le Siècle“ og „L'Opinion Nationale“ for at i selve den lovgivende Forsamling vare beskjødte have ladet sig bestikke af den preussiske Regering — en Beskjødning, der i Kjendelsen stemples som „falsk og bagtalerisk“ — hævdede Vicepræsidenten, Baron Jerome David, Reactionens Leder, der præsidere i Schneiders Eggdom, pludselig Mødet. Det Optrin, der paafulgte, siger „Köln. Zeit.“, var saa voldsomt, at man skulde troe, at der var udbrudt en Revolution. Tilhørerne deeltog i Mindretallets Protester mod Præsidenten og Majoriteten. Man hørte Raabene: „I vilde fremkalde en ny Revolution! I forhaane Minoriteten, men Majoriteten i Landet vil hevne os“. Baron David gav Befaling til at rømme Tilskuerspladsen, medens han tillige lod Gassen slukke, saa at venstre Sides Deputerede, der endnu stedse vare forbleve paa deres Pladser, pludselig sad i Mørke, og hele den militaire Styrke i det lovgivende Palads traadte under Vaaben. Det kom imidlertid ikke til nogen Kamp. Efterat Præsidenten havde gjort den lovgivende Forsamlings Sal saa mørk, som Majoriteten ansætt at gjøre Frankrig, forlod Oppositionen Salen og modtoges paa Gaden med Jubel, medens Indenrigsministeren, der steg i sin Vogn for at kjøre til Tuilerierne, modtoges med Raabet: „Med med de Clericale!“ Dette Optrin har fremkaldt stærk Ophidselse i Paris.

Efterat Lord Derby havde indgivet sin Dimission, overdrog Dronning Victoria til Disraeli at danne et nyt Cabinet. Dette er lykkedes ham uden at foretage betydelige Personalsforandringer. Man venter en længere Udfættelse af Parlamentets Møder.

Fra London skrives til „L'Agence Havas“, at der er Spørgsmaal om, at Kong Georg af Hannover for Fremtiden vil tage Ophold i England. Man paastaar, at hans Nærværelse paa Fastlandet kan give Anledning til alvorlige Forviklinger, og at det endog vil være fordeeligst for ham selv at opholde sig paa den modsatte Side af Canalen. Denne Nyhed bekræftes af „L'Etoile belge“, der mener, at den mellem Hofferne i Berlin og Wien i Anledning af Demonstrationerne i Piesing opstaaede Uenighed vil blive bilagt paa denne Maade.

Churfyrsten af Slesien har ligesom Kongen af Hannover udtalt det Haab for nogle Damer, der forærede ham et broderet Teppe, at hans Forjægtelse fra hans Fædreland kun vil være kortvarig, at Provovsernes Tid snart vil være omme, og at Hensens Bane paany vil blive løftet paa en hæderfuld Maade.

De franske officielle Blade beskæftige sig meget med en Meddelelse fra Bucharest, ifølge hvilken den rumænske Regering skal bestrebe sig for at bevæge Cabinetet i St. Petersborg til at samtykke i, at Rumæniens fuldstændige Uafhængighed proclameres. Kundgjorelsen skal finde Sted den 2den Mai, Marsdagen for Prinds Carls Indtog i Bucharest. Forholdene betragtes som gunstige til at foretage dette Skridt, hvis følger let kunde blive en tykkelig Occupa-

tion. Denne vilde atter tjene som Paastud til at ansøge om andre fremmede Magters og navnlig om Ruslands Intervention. Man nærer Haab om, at Vestmagterne ville finde sig i en fuldbyrdet Kjendsgjerning, ja at de maastee endog ville garantere Rumæniens Uafhængighed, ligesom de tidligere gjorde med Hensyn til Belgien. „La France“ paastaar, at denne Plan næres med stor Forsjærlighed i visse Kredse i Bucharest, og at selve høitstaaende Mænd hengive sig til slige Illusioner, skjøndt det franske Blad endnu ikke vil opgibe Haabet om, at Rygterne ere grundløse og kun udsprede af Raafesme. Det er især ret mærkeligt at see, med hvilken Iver de russiske Blade søge at vække Mistillid imellem England og Frankrig, for at forhindre deres fælles Optraeden i Orienten. Vi henlede alt i forrige Uge Opmærksomheden paa de af „Le Nord“ i denne Retning anstillede Forsøg, og det senest hertil antkomne Numer af „Invaliden“ behandler den abyssinske Expedition og Vicekongen af Ægyptens Optraeden fra samme Synspunkt; det officielle Organ kan heller ikke forstaae, hvorledes Frankrig med Rolighed kan betragte en engelsk Flaades Afseilen til Alexandria. M.

Litteratur.

„Smaaafvæde av Hentik Krohn“ er en ganske lille Digtksamling i det nye norske Landskabsmaal. Digtene udmærke sig vistnok ikke ved sær poetisk Ægthed, men flere af dem strømme dog varmt og med en Ægthed, der forhøies ved Sprogformens Velklang. Gjempevis vilde vi fremhæve „Mitt Heimland“. (Hos Bjertsen i Bergen.)

„Nordfloden efter Syndfloden“, populair-geographiske Naturfildringer for dannede Læsere af L. Fjergier, er fortsat med tredje Hæfte. Tegten er lidelig og interessant; flere fortrinlige Billeder ledsage den. (P. G. Philipsens Forlag.)

„Folkelæsning“ er forset med „Danske Kæmpeviser og Hollesange“, udgivne af Svend Grundtvig, „fornye i gammel Stil“ med tilføjede Forklaringer og redigerede paa en saadan Maade, at de ere let læselige, medens Valget omfatter saa mange Viser (25), at man faaer en temmelig righoldig Samling. Af „Smaaafvæde“ er samtidigt første Bind afsluttet med femte Hæfte, hvori en meget tiltrækkende Skildring ved Dr. Joh. Forchhammer af Himmelfartsnibjæres Apostel Nils Vibe Stodsketh, og „Noget om Lufttrykket“, af N. Jacobsen, begge Afhandlinger med Billeder. (I Commission hos G. E. G. Gad.)

„Illustreret Tidsskrift“, udgivet af J. C. Lugen, fortsætter i andet Hæfte de i første paabegyndte Skildringer af Japan og fra Havana, af hvilke de første, som ledsages af større og mindre Billeder, ere fortrinligt underholdende og lærerige. Foruden en oplysende Skildring af Himalaya findes desuden forskjellige Blandingsmeddelelser. I det Hele maa man vistnok, efter disse to Hæfter at domme, være vel fornøiet med dette Tidsskrift. (P. G. Philipsens Forlag.)

I Anledning af den Maade, hvorpaa Admiral Barrys Virksomhed omtales af Dr. Kalkar i vort næstsidste Numer, have vi faaet en Meddelelse, der vist vil interessere vore Læsere, nemlig at der hos Fr. Boldise udkommer en dansk Oversættelse af Admiralsens Liv, under Titelen: En sand Christens Levetidsløb, Contreadmiral W. C. Barrys Liv, beskrevet af hans Søn, Pastor Edward Barry.

Troels Smith: „Om de foreslaaede Dannedelser af Folkekirken.“ Det lille Skrift er Aftrykt af en særdeles velstreden Artikel om de kirkelige Spørgsmaal, som i Efteraaret stod at læse i en Række Numere af „Fædrelandet“. Forfatteren, der ikke stiller sig paa noget Parties Standpunkt, har med Klarhed paavist de Ulemper og Farer, som ville følge af de forskjellige til en Omordning af de kirkelige Forhold i Rigsdagen fremkomne Forslag. Paa den anden Side kan han heller ikke tilraade nogen repræsentativ Kirkeforfatning, da denne efter Forfatterens Mening mangler sine nødvendige Betingelser i vor nuværende Udvikling og strider mod den danske Folkekirkes Mand. Det, som bedst stemmer med Diebliffets Forbring, vil være Medfættelsen af en Kirkecommission, som skal udtale sig om alle de Spørgsmaal, der vedrøre Kirkenes Ordning, og som saaledes bliver det naturlige Organ, hvorigennem Folkekirken skal høres. (I Commission hos den Gyldenløvske Boghandel.)

Carl Henrik With, Lov Prædikener. Ifølge Opfordring har Pastor Anger i Gyrstinge udgivet denne Prædikenksamling, som han har udvalgt af afdøde Overfoledirecteur Withs efterladte Prædikener. Den senere Tid har været særdeles rig paa Udgivelsen af geistlige Taler, men saa kunne i den Grad siges at tilfredsstillende Krævet til den store Prædiken, som det er Tilfældet med denne lille Samling. Der er noget eiendommeligt stærkt og sikkert i det alvorskraftige, freidige Ord, hvormed den kristne Sandhed her forkynnes, en tvingende Møde i Normaning, der ligesom griber Læsere og vil holde ham fast, og dertil en Underlighed i Evangeliet's Forstaaelse, der vidner om et dybt religiøst Gemyt. (Gyldenløvske Boghandel.)